

dití jen jednou splatnou úplatou, ujednanou vedle nájemného za svolení k tomu, by se někdo stal nájemníkem nebo podnájemníkem, pod pojem zvýšeného nájemného, není-li tu zvláštních okolností, jež nasvědčují tomu, že ujednáním jednotné úplaty měl zákaz Šu 8 býti obcházen. V tomto případě jest však opak tím více na snadě, když stěžovatel, jenž dal si poskytnouti celý zmíněný peníz jako úplatu za to, že přijal Františka K-a za nájemníka do společného domu, jím spravovaného, jest jen spolumahitelem domu co do jedné čtvrtiny. Jen zjištěním, že celých 5.000 Kč připadlo stěžovateli, dospěl rozsudek k závěru, že nedovolený zisk obžalovaného převyšuje 2.000 Kč. Jelikož i o předpisech lichevního zákona platí všeobecný předpis čl. IV. uvoz. pat. k trestnímu zákoníku, jenž nepřipouští, by bylo použito předpisu toho na případy, jen ve svém výsledku do jisté míry obdobné, naproti tomu zjištěný stav skutkový zřejmě odpovídá stavu, jež § 14 (nyní § 20) zákona na ochranu nájemníků ohrožuje policejním trestem, bylo rozsudek, odsuzující stěžovatele pro přečin dle Šu 8 lich. zák. zrušiti jako zmatečný, stěžovatele z obžaloby sprostiti a dále naříditi, jak se stalo.

Čís. 1366.

Zrušen-li, byť i u příležitosti odvolání obžalovaného, podle Šu 475, odstavec druhý tr. ř. rozsudek přestupkového soudu, není sborový soud, vyměřuje-li pak trest pro zločin (přečin), obmezen zákazem reformatio in peius.

Odcizení kolů ploš, chránícího těleso dráhy před sněhovými závějemí, spadá pod ustanovení Šu 175 I b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 747/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 11. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 175-I b) a přestupkem podle Šu 311 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, napadající rozsudek nalézacího soudu, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 175-I b) tr. zák. a přestupkem Šu 311 tr. zák., není co do odsouzení pro tento přestupek provedena. Proti odsouzení pro zločin krádeže uplatňuje zmateční stížnost především zmatky dle Šu 281 čís. 9 a), b) a 11 tr. ř., dovozujíc, že, když rozsudek okresního soudu, odsuzující obžalovaného pro týž čin jen jako přestupek nedokonané krádeže byl napaden toliko obžalovaným a pouze podle druhého odstavce Šu 475 tr. ř. dostal se před soud sborový, neměl tento pro zločin krádeže, ve skutku shledaný, vysloviti těžší trest, než jaký na obžalovaného uvalen byl soudem okresním. Ve skutečnosti jde jen o zmatek Šu 281 čís. 11 tr. ř., spočívající dle názoru stížnosti v porušení zásady vyslovené zákonem v §§ech

293 odstavec třetí a 359 odstavec čtvrtý tr. ř. Předosláno budiž, že rozsudek nezjišťuje stavu, o nějž stížnost opírá své vývody, ale ježto jde o skutečnosti procesní, jež soud zrušovací bezpečně může zjistiti na základě spisů, není okolnost ta uplatňování zmíněného zmatku přes zásadu Šu 288 čís. 3 tr. ř. na závadu. Ve věci samé jest však výtku stížnosti bezdůvodna. Nehledě k tomu, že šlo o rozsudek soudu, k rozhodování naprosto nepřislušného, který mohl býti prostě odstraněn postupem Šu 363 čís. 4 tr. ř., a že § 475 odstavec druhý tr. ř. nařizuje pro případy, jako jest tento, zrušení rozsudku bez jakéhokoli omezení, nechť jde o odvolání kterékoli strany, nelze se zákazu reformace in pejus dovolávat s úspěchem již proto, že zrušení rozsudku stalo se jen za příležiť i o stí odvolání obžalovaného, ne k je h o odvolání, nýbrž na návrh veřejného obžalobce. Nemůže proto již z toho důvodu býti řeči o porušení trestní oprávněnosti soudu sborového v uvedeném směru, když soud zcela dle zákona vyměřil trest dle trestní sazby pro zločin. Bezdůvodnou jest však i další výtku obžalovaného, dovolávající se zmatku dle Šu 281 čís. 10 tr. ř., protože prý neprávem použito bylo zločinné kvalifikace Šu 175-I b) tr. zák. Neboť tento předpis prohlašuje za zločin krádež spáchanou na předmětech, sloužících k provozu železnic. A byť i kvalifikace ta předpokládala, že krádež může míti vliv na bezpečnost provozu železnic, nelze ani toto důvodně v tomto případě vyloučiti, ježto odcizení kolů, držících plot, jenž má chrániti dráhu před sněhovými závějemi, může míti nepochybně vliv na bezpečnost provozu, uváží-li se, že sněhovými závějemi může dráha co nejcitelněji býti ohrožena. Budiž poukázáno na to, že krádež provedena byla v měsíci lednu, tedy uprostřed zimy. Okolnost, že v příslušných místech jest úplná rovina a proto ohrada a koly naprosto bezúčelné, není rozsudkem zjištěna a nelze tedy k ní hleděti.

Čís. 1367.

Byla-li urážka dle Šu 491 tr. zák. pronesena původně všeobecně, později pak byla co do napadených osob vyhraněna, počíná promlčecí lhůta od tohoto projevu.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 665/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Rychnově n/Kn. ze dne 23. října 1922, a potvrzujícím jej rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Hradci Králové ze dne 19. května 1923 porušen byl zákon v ustanovení Šu 530 tr. zák.

Důvody:

Ze spisů vyplývá tento skutkový děj: Dne 10. dubna 1922 prohlásil Václav H. ve schůzi obecního zastupitelství v S., aniž by jmenoval určité osoby, že se na obci žije z prebend a sinekur. V příští schůzi dne